

The Holy See

Üzenete a betegek 11. világnapjára

II. János Pál pápa

2003. február 11.

1. „Mi láttuk és tanúsítjuk, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ Üdvözítőjéül... Mi megismertük és hittünk a szeretetnek, amellyel Isten szeret bennünket” (1Ján 4,14.16). Szent János apostol e szavai jól összefoglalják az egészség lelkipásztori szolgálatának céljait is, mellyel az Egyház, fölismerve az Úr jelenlétét a szenvedő testvérekben, arra törekszik, hogy átadja nekik az Evangélium örömhírét és mindegyikük felé hiteles tanúságot tegyen a szeretetről.

Ebbe az összefüggésbe illeszkedik a Betegek XI. Világnapja, amelynek helyszíne idén az USA-beli Washingtonban a Szeplőtelen fogantatás bazilikája, mely nemzeti kegyhely. A hely és a dátum (a lourdes-i jelenés napja) egyaránt az Úr Anyjára irányítja a hívők figyelmét. Őbenne bízva érez az Egyház újra késztetést a szeretet melletti tanúságtételre, hogy Krisztusnak az irgalmas szamaritánusnak képmása legyen a mai világban annyi fizikai és erkölcsi szenvedést okozó helyzetekben.

A szenvedés és a halál égető kérdései, melyek minden emberi szívben drámai módon jelen vannak – annak ellenére, hogy a szekularizált gondolkodás állandóan kísérleteket tesz e kérdések kiiktatására, vagy figyelmen kívül hagyására – igaz válaszra várnak. Egy kereszténynek, főleg amikor emberi tragédiák közvetlen közelében van, tanúskodnia kell a feltámadott Krisztus vígasztaló jelentlétéről, aki magára veszi az emberiség sebeit és bajait, beleértve a halált is, s a kegyelem és az élet alkalmaivá alakítja át azokat. Ezt az üzenetet és ezt a tanúságot mindenkinek meg kell kapnia a világ minden sarkában.

2. Bárcsak a betegek világnapjának megülvése különleges erővel szólaltatná meg az élet és a szeretet evangéliumát Amerikában, ahol a világ katolikusainak több mint a fele él. Az amerikai kontinensen, mint a világ más részein is „úgy látszik, eluralkodik egy olyan társadalmi modell, amelyben az erősek uralkodnak és félre sodorják, sőt eltüntetik a gyengéket: gondolok a még meg nem született gyermekekre, az abortusz védtelen áldozataira; az öregekre és gyógyíthatatlan betegekre, akik eutanáziának vannak kitéve; és sok-sok emberre, akiket a fogyasztói és materialista szemlélet az élet peremére sodort. Nem feledkezhetek meg a szükségtelen halálbüntetésről sem... A társadalomnak ezt a modelljét a halál kultúrája hajta át, ezért ellentétes

az evangéliumi üzenettel.” (Az Egyház Amerikában püspöki szinodus utáni apostoli buzdítás, 63. p.) Ilyen aggasztó jelenségek láttán hogyan ne kerülne az elsődleges lelkipásztori teendők közé az élet kultúrája? Az orvoslás-gyógyítás területén dolgozó katolikusok sürgető feladata, hogy – az Egyház tanításához igazodó helyes lelkiismeret szavát követve – minden lehetőséget fölhasználjanak a veszélyben lévő élet védelmére .

E nemes cél eléréseért biztató módon működik már sok egészségügyi központ, melyek révén a katolikus Egyház hiteles tanúságot tesz a hitről, a reményről és a szeretetről. Napjainkig ezek az intézmények számíthattak jelentős számú szerzetesre és apácára, akik biztosították a magas szintű szakmai és lelkipásztori szolgálatot. Kívánom, hogy a szerzetes intézmények újra bőségesen kapjanak hivatásokat, hogy folytatni tudják áldásos tevékenységüket, sőt fokozni tudják azt az önkéntes laikusok segítségével a szenvedők javára az amerikai kontinensen.

3. Az apostolkodásnak e kiváltságos területe minden részegyházat érint. Ezért minden Püspöki Konferenciának feladata, hogy megfelelő szervezetek által is előmozdítsa, irányítsa és összehangolja az egészség lelkipásztori szolgálatát; hogy Isten egész népében fölébredjen a figyelem és a szolgálatkészség a szenvedés sokféle formája iránt.

Annak érdekében, hogy a szeretet e tanúságtétele egyre hitelesebb legyen, az egészség lelkipásztori szolgálatában résztvevők egymással és lelkipásztoraikkal teljes közösségben járjanak el. Különösen fontos ez a katolikus kórházakban, melyeknek az a hivatásuk, hogy a modern követelményeknek megfelelő szervezeti formákban egyre jobban képviseljék az evangéliumot, ahogyan erre sürgetve figyelmeztet a Tanítóhivatal szociális és erkölcsi tanítása.

Együttműködés szükséges a katolikus kórházak között, azok minden egysége, beleértve a gazdasági és szervező részlegeket is. A katolikus kórházak az élet és reménység központjai, ahol erősíteni kell a kórházlelkészi szolgálattal egyidejűleg az etikai bizottságokat, a laikus egészségügyi személyzet képzését, a betegápolás emberibbé válását, a családtagokra figyelmet, egész különös figyelemmel a szegényekre és elesettekre. A szakmai munka a szeretet hiteles tanúságtétele legyen, mindig szem előtt tartva, hogy az élet Isten ajándéka, s az ember ennek az ajándéknak csak kezelője és őrzője.

4. Ezt az igazságot szüntelenül hangsúlyozni kell a tudományok és az orvosi technikák fejlődése láttán, melyeknek az a céljuk, hogy jobbitsák az emberi élet minőségét. Alapvető követelmény ugyanis, hogy az életet védeni és oltalmazni kell fogantatása pillanatától egészen természetes haláláig.

Miként a Novo millennio ineunte apostoli levelemben mondtam: „Az ember szolgálata arra kötelez minket, hogy akár alkalmas, akár alkalmatlan, el kell kiáltanunk: bármennyire kibontakoznak is a tudomány új eredményei, főként a biotechnológia terén, soha nem hagyhatók figyelmen kívül az alapvető etikai követelmények, még akkor sem, ha egy kétes értékű szolidaritásra hivatkoznak, mely végeredményként különbséget tesz élet és élet között, és megsérti a minden embert megillető személyi méltóságot.” (51. p.)

Az Egyház, mely nyitott a tudományos és technikai fejlődés előtt, nagyra becsüli azok erőfeszítéseit és áldozatait, akik odaadással és szakmai tudással hozzájárulnak ahhoz, hogy – tiszteletben tartva sérthetetlen személyi méltóságukat – a betegeknek fölkinált szolgáltatások magasabb szintűek lehessenek. Minden gyógyító beavatkozásnak, minden kísérletnek, minden átültetésnek számolnia kell ezzel az alapvető igazsággal. Emiatt nem szabad soha megölni egy embert azért, hogy egy másikat ezáltal meggyógyítsanak. S ha az élet utolsó szakaszában bátoríthatók is a fájdalomcsillapító eljárások – elkerülve a túlbuzgó gyógyítást -, soha nem

megengedett egy olyan cselekmény vagy mulasztás, mely a cselekmény természete és a cselekvő szándéka szerint alkalmas arra, hogy halált okozzon.

5. Szívbeli kívánságom, hogy a Betegek XI. Világnapja az egyházmegyékben és a plébániákon újítsa meg az elkötelezettséget az egészség lelkipásztori szolgálata iránt. Fordítsanak megfelelő figyelmet az otthonukban élő betegekre, tekintettel arra, hogy egyre rövidebbre korlátozzák a kórházi ápolás idejét, és a betegek gyakran a család gondjára maradnak. Olyan országokban, ahol hiányoznak a megfelelő egészségügyi intézmények, a halálos betegeket is gyakran otthonukban hagyják. A plébánosok és mindazok, akik részt vesznek a lelkipásztori munkában, legyenek nagyon figyelmesek, és ne hagyják a betegeket az Úr vígasztaló jelenléte nélkül, akivel Isten Igéjében és a szentségekben találkozhatnak.

Szenteljének megfelelő teret a papok, szerzetesek és szerzetesnők képzési programjában az egészség lelkipásztori szolgálatának, hogy a betegek gondozásában az egyéb területeket felülmúló módon legyen hiteles a szeretet, és tegyenek tanúságot a feltámadásba vetett reményről.

6. Kedves kórházlelkészek, szerzetesek és szerzetesnők, orvosok, betegápolók és betegápoló nővérek, gyógyszerészek, műszakiak és adminisztrátorok, szociális asszisztensek és önkéntesek, a Betegek Világnapja nagyon jó alkalom számotokra annak a szándéknak a fölkeltésére, hogy Krisztusnak, az irgalmas szamaritánusnak egyre jobb tanítványai akartok lenni. Hivatástok tudatában vegyétek észre a szenvedőkben az Úr fájdalmas és dicsőséges arcát. Legyetek készek arra, hogy segítsetek és reményt ébresszettek az új betegségek – pl. az Aids vagy a még mindig pusztító tuberkulózis, malária és lepra – áldozataiban.

Nektek pedig, drága Testvéreim, akik testben vagy lélekben szenvedtek, tiszta szívből kívánom, hogy ismerjétek föl és fogadjátok be az Urat, aki arra hív titeket, hogy a szenvedés evangéliumának tanúi legyetek; bizalommal és szeretettel tekintsetek a megfeszített Krisztus arcára és egyesítsétek vele a szenvedéseiteket.

Mindannyiukat a Szeplőtelen Szűzre, a Guadalupei Szűzanyára, Amerika Patrónájára és a Betegek Gyógyítójára bízlak. Hallgassa meg a segélykérést, ami a szenvedők ajkáról száll hozzá, törölje le a fájdalom miatt kicsorduló könnyeket, álljon a magányos betegek mellett, segítse az egészségügyben dolgozó hívőket, hogy Krisztus szeretetének hiteles tanúi lehessenek.

Egyenként mindegyikteknek küldöm szeretetteljes áldásomat.

A Vatikánból, 2003. február 2-án.

II. János Pál pápa